

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 8. 2025, č. j. 13 A 24/2025-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy rozhodnutím ze dne 18. 2. 2025, č. j. KRPA-50690-11/ČJ-2025-000022-UA (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), žalobci uložila podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „*členské státy EU*“) na dobu 3 let. Dále prvostupňový správní orgán konstatoval, že se na žalobce vztahují důvody znemožňující vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná rozhodnutím ze dne 29. 5. 2025, č. j. CPR-10380-3/ČJ-2025-930310-V230, změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že stanovila dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, na dobu 30 měsíců. Ve zbylé části prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 4. 8. 2025, č. j. 13 A 24/2025-21, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Městský soud zrekapituloval, že žalobce na území České republiky vstoupil dne 3. 8. 2021 a poté již z České republiky nevycestoval. Na území pobýval nejprve na základě víza za účelem zaměstnání platného od 27. 7. 2021 do 14. 10. 2021. Následně byl povinen do 1. 11. 2021 z území vycestovat. Žalobce však nevycestoval a dne 15. 3. 2022 se dostavil ke správnímu orgánu za účelem řešení své pobytové situace. Jelikož v té době na území pobýval již 4 měsíce nelegálně, byl mu vydán výjezdní příkaz s platností od 15. 3. 2022 do 29. 3. 2022. Žalobce z území nevycestoval ani poté. Správní orgány tak měly za to, že žalobce pobývá na území od 30. 3. 2022 nelegálně, a proto rozhodly o jeho správním vyhoštění.

[4] Rozhodnutí žalované městský soud shledal přezkoumatelným. Souhlasil sice, že žalovaná ve svém rozhodnutí chybně uvedla, že žalobce na území přicestoval na základě turistického víza, tato nepřesnost však neměla vliv na právní posouzení věci, a proto městský soud považoval rozhodnutí žalované za přezkoumatelné.

[5] Žalobce namítal, že se na něj vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382, ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu čl. 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „*prováděcí rozhodnutí o dočasné ochraně*“). Dle městského soudu však žalobce nesplňuje podmínky čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí o dočasné ochraně, neboť sice je ukrajinským státním příslušníkem, avšak nepobýval před 24. 2. 2022 na území Ukrajiny. Na žalobce nedopadá ani zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „*lex Ukrajina*“). Uvedené vyplývá podle městského soudu i z toho, že žalobci bylo vydáno dne 11. 4. 2025 vízum za účelem strpění ve smyslu § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, které se uděluje občanům Ukrajiny, na které nedopadá dočasná ochrana.

[6] Dle městského soudu se správní orgány dostatečně a přezkoumatelně zabývaly také všemi okolnostmi týkajícími se žalobcem tvrzeného nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Dále městský soud konstatoval, že stanovenou dobu, po kterou žalobci není umožněn vstup na území členských států EU, nepovažuje za nepřiměřenou či excesivní. S ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajině není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Než bude v budoucnu stanovena lhůta k vycestování, bude muset být znovu posouzeno, zda vycestováním žalobce nedojde k porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je tak dostatečně zajištěno, že nedojde k realizaci vyhoštění žalobce do státu, kde by mu hrozilo skutečné nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců.

[7] Městský soud dodal, že žalobce svůj nelegální pobyt od 30. 3. 2022 do 11. 2. 2025 vědomě neřešil. Pokud žalobce namítal, že byl jeho nelegální pobyt zapříčiněn nepřehlednou právní úpravou, pak se dle městského soudu uplatní obecná právní zásada *ignorantia legis non excusat* (neznalost zákona neomlouvá).

[8] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[9] Dle stěžovatele je kasační stížnost přijatelná, neboť svým významem podstatně přesahuje jeho zájmy. Dále stěžovatel uvádí, že důvodem přijatelnosti kasační stížnosti je

pokračování

„posouzení otázky postupu žalovaného na tomto úseku migrace. Přijatá řešení, která v řadě případů jdou proti právům, které osobám z Ukrajiny byla přiznána již od 24. 2. 2022.“ K tomu cituje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007-251, týkající se ustálené správní praxe.

[10] Stěžovatel namítá, že městský soud nezohlednil skutečnosti, které *„vystaly až posléze“*, čímž *„směřuje k okamžiku vydání výjezdního příkazu dne 15. 3. 2022, jehož platnost byla stanovena do 30. 3. 2022.“* Stěžovatel nepopírá, že jeho pobyt na území byl ke dni 15. 3. 2022 neoprávněný, nicméně žalovaná *„situaci zhojila“* vydáním výjezdního příkazu. Dle stěžovatele je nesporné, že formálně naplnil podmínky § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Předmětem sporu jsou *„důsledky konání žalovaného dne 15. 3. 2022.“*

[11] Již v odvolání stěžovatel namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, přičemž žalovaná se touto námitkou dostatečně nezabývala; v souvislosti s tím stěžovatel v kasační stížnosti upozorňuje na vady výjezdního příkazu. Stěžovatel nesouhlasí se závěrem žalované, že dostatečně nekomunikoval se správními orgány. Jelikož mu byl vydán výjezdní příkaz, musel s žalovanou komunikovat, což však žalovaná ani městský soud nevzaly v potaz.

[12] Stěžovatel je přesvědčen, že se na něj vztahuje prováděcí rozhodnutí o dočasné ochraně, a to přesto, že ke dni vypuknutí války na Ukrajině pobýval na území České republiky. Dále poukazuje na závazné stanovisko ze dne 20. 5. 2022, č. j. MV-93965-1/OAM-2022, vydané v návaznosti na § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a namítá, že žalovaná byla povinna vyžádat si individuální závazné stanovisko dopadající konkrétně na situaci stěžovatele.

[13] Napadený rozsudek je podle stěžovatele nepřezkoumatelný *„z důvodu nedostatečného posouzení celkového stavu věci a postupného vývoje judikatury od roku 2022 do současnosti.“* Dále stěžovatel poukazuje na judikaturu Soudního dvora Evropské unie týkající se *opatření přijatých z důvodu veřejného pořádku* a tvrdí, že městský soud neposoudil dostatečně otázku skutečné a dostatečně závažné hrozby jeho neoprávněného pobytu.

[14] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a odkazuje na své vyjádření k žalobě. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[15] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti. Nejvyšší správní soud přitom vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. Přijatelnost je obecně dána v případech, k nimž se judikatura doposud nevyjádřila, v nichž existuje judikatura rozporná (nejednotná), nebo je potřeba učinit judikaturní odklon. Dále přijatelnost zakládá rovněž zásadní pochybení krajského (resp. městského) soudu, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (blíže viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Ani jednu z těchto situací Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci neshledal. Pro úplnost lze dodat, že uvedená judikaturně ustálená kritéria

přijatelnosti kasační stížnosti, vycházející z citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006–39, jsou použitelná i po novele § 104a odst. 1 s. ř. s., která s účinností od 1. 4. 2021 rozšířila okruh případů, při jejichž přezkumu zdejší soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti (viz výše rovněž odkazované usnesení č. j. 9 As 83/2021–28).

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pokud by námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu byla důvodná, mohla by představovat důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud se však s tímto tvrzením neztotožňuje a přijatelnost kasační stížnosti v souvislosti s ním neshledal. Stěžovatel pouze obecně namítá, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívá v „*nedostatečném posouzení celkového stavu věci a postupného vývoje judikatury*“. Rozsudek městského soudu je však řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný, není vnitřně rozporný, městský soud se v něm vypořádal s podstatou žalobní argumentace a dostatečně vyjádřil svůj náhled na věc. Nejvyšší správní soud jej tak neshledal nepřezkoumatelným.

[17] Dále stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2019, č. j. 1 Azs 246/2019-31, týkající se zásady *non-refoulement* a prolomení pravidla stanoveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. Pokud by městský soud v rozporu se zásadou *non-refoulement* nezohlednil skutkové novoty, zatížil by řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. I tato vada by mohla představovat důvod přijatelnosti. Městský soud nicméně nepochybil, pokud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Jak vyplývá i ze stěžovatelem citované pasáže rozsudku č. j. 1 Azs 246/2019-31, jednou z podmínek pro prolomení pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. je, že žalobce v řízení před soudem uvede skutečnosti, které nastaly až po právní moci rozhodnutí správního orgánu. To však stěžovatel neučinil. V kasační stížnosti sice tvrdí, že městský soud nezohlednil „*skutečnosti, které vyvstaly až posléze*“, nicméně žádné konkrétní skutečnosti, které by nastaly až po právní moci rozhodnutí žalované (tedy po 30. 5. 2025), neuvádí.

[18] Stěžovatel k přijatelnosti kasační stížnosti výslovně uvádí jen to, že důvodem přijatelnosti je „*posouzení otázky postupu žalovaného na tomto úseku migrace. Přijatá řešení, která v řadě případů jdou proti právům, které osobám z Ukrajiny byla přiznána již od 24. 2. 2022.*“

[19] Podmínkami pro uložení správního vyhoštění se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval. Shledal, že nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen naříditi cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění. Cizincovo zavinění, tedy jeho vnitřní psychický stav ke skutečnostem, které zakládají důvod pro uložení správního vyhoštění, přitom není třeba prokazovat (srov. rozsudky ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Azs 38/2015-41, či ze dne 14. 8. 2025, č. j. 2 Azs 158/2025-45).

[20] Správnímu vyhoštění nebrání ani předchozí vydání výjezdního příkazu, jak rovněž vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu. Smyslem výjezdního příkazu je poskytnout cizinci, který již nedisponuje pobytovým oprávněním, přiměřený časový prostor

pokračování

k uspořádání si svých záležitostí a k vycestování z území (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 288/2017-22). Výjezdním příkazem však nelze „zhojit“ neoprávněný pobyt cizince tak, že by nebylo možné rozhodnout o jeho správním vyhoštění; v řízení o správním vyhoštění by mohlo být ve prospěch cizince naopak zohledněno, pokud by výjezdní příkaz vydán nebyl (srov. rozsudky ze dne 24. 8. 2021, č. j. 3 Azs 328/2020-33, a ze dne 27. 4. 2022, č. j. 6 Azs 57/2022-22).

[21] Judikatura Nejvyššího správního soudu se vyjádřila rovněž k tomu, na které osoby se vztahuje prováděcí rozhodnutí o dočasné ochraně. Pro účely nynějšího řízení (neboť stěžovatel je státním příslušníkem Ukrajiny) je relevantní znění čl. 2 odst. 1 písm. a) tohoto rozhodnutí. Dle tohoto ustanovení se prováděcí rozhodnutí o dočasné ochraně vztahuje pouze na ukrajinské státní příslušníky **pobývající na Ukrajině před 24. 2. 2022** (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2025, č. j. 10 Azs 12/2025-34).

[22] Důvod přijatelnosti nezakládá ani stěžovatelem zmíněný rozpor napadeného rozsudku s judikaturou Soudního dvora Evropské unie zabývající se *opatřeními přijatými z důvodu veřejného pořádku*. V projednávané věci nebyl stěžovatel vyhoštěn z důvodu nebezpečí narušení veřejného pořádku, nýbrž proto, že na území pobýval bez platného pobytového oprávnění. Stěžovatelem citovaná judikatura tudíž nemá pro nynější věc význam.

[23] Část kasační argumentace, dle níž je rozhodnutí žalované nepřezkoumatelné, nereaguje na odůvodnění napadeného rozsudku. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (resp. městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005-59). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Toto stěžovatelem uplatněné tvrzení nesměruje proti přezkoumávanému rozsudku, ve kterém se městský soud vypořádal s uplatněnou žalobní argumentací, včetně námitek nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalované (viz odstavec 14 napadeného rozsudku). Nejedná se tedy o námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud se jí nezabýval a ani v souvislosti s ní neshledal důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[24] Stěžovatel dále namítá, že se žalovanou komunikoval ohledně svého pobytového oprávnění, že si žalovaná měla vyžádat závazné stanovisko týkající se konkrétní situace stěžovatele a že výjezdní příkaz trpí vadami. Tato kasační argumentace však nemá předobraz v žalobě, ačkoli v ní uplatněna být mohla, a jedná se tak rovněž o nepřijatelné námitky dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se tedy ani jimi nezabýval a neshledal v souvislosti s nimi přijatelnost kasační stížnosti.

[25] V posuzované věci tak nevystala žádná otázka z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by se judikatura Nejvyššího správního soudu dosud nevyjádřila nebo v níž by byla judikatura rozporná. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádné zásadní pochybení

městského soudu při výkladu hmotného či procesního práva; napadený rozsudek plně odpovídá konstantní judikatuře tohoto soudu, jak byla citována výše.

[26] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. (viz usnesení ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu